

Část 8.-Léčka a let

Kurtis byl v balení věcí pomalý jak slimák. Po zabalení jsme začali dávat dohromady zbraně a munici. Kurtis znal obchod, který splňoval naše požadavky. Lékárničky a snad všechny druhy zbraní. Protože já jsem platila letenku, Kurtis zaplatil zbraně. Vybrala sem si dvě devítky a můj společník několik nábojů do Boranu X. Za tři čtvrtě hodiny jsme dorazili na letiště. Když jsme na svých motorkách v plné rychlosti zabrzdili na parkovišti, lidé se po nás udiveně otočili. Pak několik z nich vykřiklo a uskočilo stranou, zanedlouho jsme se dozvěděli důvod, blížil se k nám Gunderson se svými muži a mířil na všechno živé svou zbraní. „Podívej!“ ukázal Kurtis „za patnáct minut odlétáme!“

„Ale jak?“ zašeptala sem mu do ucha.

„Tiše,“ odpověděl mi potichu.

„Teď vás dostanu!“ slyšela jsme Gundersona, jak si zamumlal pro sebe.

„Leda ve snu,“ pomyslela jsme si.

Za Gundersonem se zdál být obchod. Okno obchodu se roztříštilo na milion kousků. Stačilo by prolézt oknem a utéct dveřmi uvnitř obchodu, ale projít kolem Gundersona bylo příliš riskantní.

„Čti mi myšlenky,“ zašeptala sem směrem ke Kurtisovi a vybavila sem si plán ještě jednou.

„Ale jak se dostaneme skrz okno?“ zeptal se tiše.

„Skok může být příliš riskantní.“

„Premýšlím o tom.“

„Proplížíme se,“ odpověděla sem. Přikývl na souhlas. Oba jsme se sklonili a začali se přibližovat k obchodu a skočili jsme do sklepního okna. Měli jsme za sebou polovinu plánu; Kurtis použil svou telekinezi k otevření dveří. Vběhli jsme do dveří a ocitli se v hale. Vydali jsme se do letadla jako poslední pasažéři. Měli jsme dvě sedadla v první třídě. „Kde chceš sedět?“ zeptala sem se, „u okna nebo v uličce?“ „V uličce, nechci se dívat z okna,“ odpověděl a usadil se. Ale já věděla proč si tam sedl, naproti totiž seděla velmi krásná dívka. Upevnila jsem si pás a usnula.

Když jsem se vzbudila, přivítalo mě denní světlo, které sem pronikalo okýnkem. Koukla jsem se na svého společníka, spal. Vzala jsem si von Croyův zápisník a hledala jsem v něm více podrobností o zabití Nephilim. Nic jsem nenašla, tak sem zápisník zastrčila zpět do batohu a znovu jsem si lehla, abych se posilnila na další dobrodružství. Kurtisovo chrápaní mi však zabránilo usnout.

Dorazil k nám vozík s jídlem, zatřásla jsem s Kurtisem.

„Wha-“, začal rozespale.

„Jídlo!“ řekla jsem krátce a sklopila jsem stolek. Kurtis přikývl na znamení díky a dal se do jídla. Po chvíli se mě zeptal: „Jsi připravená na dnešní noc?“

„Byla bych, kdybys přestal chrápat jak opice,“ řekla jsem se smíchem. Podíval se na mě uraženě, ale našel odpověď.

„Opice nachrápou!“

„Ale paviáni ano? Typické pro tebe,“ vrátila jsem mu to trochu suše.

Ou, Croft, ranilas mě.“

Dojedli jsme v tichosti. Po jídle sem se snažila rychle usnout, než Trent začne svoje chrápací cvičení.

O hodinu později jsme uháněli na Kurtisově motorce. Vzpomněla jsem si na všechny lidi co zemřeli: Werner; můj učitel, Madam Carvier; Wernrova přítelkyně, Bouchard; boss pařížského podsvětí a Luddick; reportér. Všichni mi pomáhali.

Dorazili jsme na Strahov.

„Kde je náš takzvaný vchod?“ zeptala jsem se.

„Nebude se ti to líbit,“ odpověděl Kurtis s úšklebkem.

„Tak už se vymáčkni,“ řekla jsem se hněvem, který ve mně vřel.

„Kanál,“ řekl hrdě.

„KANÁL??“ zařvala jsem na něj.

„A co jsi čekala? Pozlacenou halu?!“ zeptal se sarkasticky.

Začala jsem slézat po žebříku pod poklopem, Kurtis mě následoval.